

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Antonij Maioragij|| Orationes|| Et Praefa-||tiones

Majoragio, Marcantonio

Monasterii VWestphal., 1599

VD16 ZV 10313

VI. Pro Ioanne Stibio, Pontificis Max. Commissiario decumano, du[m] in
Acad. Mediolan. reciperetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68843)

felix faustumq; sit omnibus nobis tibiq;, nobiscum Academicus esto. Tu verò, scriba noster, celebre dulceg; nomen Octaviani Rouerta Tarracimensis Episcopi, summig;, Pontificis legati, in Academicorum albo nostris nominibus adscribito.

**PRO IOANNE
STIBIO, PONTIFICIS MAX.**

*Commisario decumano, dum in
Academiam Mediolanen-
sem recipretur.*

ORATIO VI.

E*tsi bene & sapienter illud ex auctoritate Principis, consilioq;, eorū, qui in Academia nostra ceteris prudentia praestant, mihi nuper decretū & constitutū fuisse videtur, Academici, vt quos in collegiū nostrum cooptatos admittimus, non eos multis laudibus corā extollamus, neq;, magnopere exornemus, sed potius ad labores tolerandos, & subeundas vigilias adhortemur: tamen quia perspicuū est, in adhortatione plurimum valere, si laudes eos, quos adhortari volueris, dabitis vt spero, hanc mihi veniā, huic causa vehementer accomodatam, vt dū hunc eximium praestantemq;, virum Ioannem Stibium, quem propter egregiam & singularem virtutem, Summus Pontifex Iulius*

ter-

Tertius multis & magnis affecit honoribus, in Academiā nostrā recipio, nonnulla breuiter cōmemorem, quæ vobis cum, nondū fortasse bene cognitū, paulō cōmendatiorem efficiant. Quod si mihi non conceditur, vt speciatim singulas eius virtutes, quæ plurimæ sunt, accuratè persequar, illud saltem, quod ad rem præsentem facit, hilari vultu concedite, vt generatim aliqua de summa eius industria, studio, doctrinæ cupiditate dicere corā vobis ipso præseni liceat, priusquam ad eam orationem accedo, qua illum adhortatione mea, iam sua sponte satis incitatum, magis etiam, si fieri poterit, incendam atque inflammem, ad arduū honestatis atque dignitatis collem, quem maxima iā ex parte peruasit, nobiscum vnā penitus superandum. Maxima enim profectō me ipsum reprehensione dignum existimarem, si in hoc tam excellenti virō, in societatem nostrā recipiendo, tam exquisitam eius in omni genere virtutis industriā, tam incredibilem optimarū artium cupiditatem, tantū ardorem mentis ad gloriā, tacitus præterirem. Quæ quidem non obscuris aut incertis aliquibus signis, sed apertissimis indicijs, & luce clarioribus argumentis intelliguntur. Nam quæ ratione fieri potuisset, vt in ætate tam iuuenili tam variam & multiplicem sibi scientiam acquireret, vt & Iurisconsultus factus sit egregius, & omnes Philosophiæ partes non leuiter attigerit, & mansuetiores Musas non tantum degustarit, sed etiam, vt poëtice de elegantissimo Poëta loquar, se totum in Castalio fonte demerserit: nisi maximum ab ineunte pueritia fuisset in eo studium, maxima

assiduitas, vehementissima ad omnes ingenuas artes animi applicatio? Quid, quod iam permultos annos in publicis negocijs occupatus, & summo Pontifici varijs in rebus honorifice deseruiens, nunquã tamen intermisit studia literarum? sed quoties successiua aliqua tempora nancisci potuit, illa nunquã interire passus est. Quicquid enim alijs corporis voluptatibus tribuunt, id totũ ipse sibi ad animũ suum doctrina excolendum temporis sumpsit. Quoties ego hunc audiui, cum in domo religiosissimi doctissimiqũe sacrorũ Antistitis Octauiani Rouerta Tarracinenſis Episcopi frequentes conueniremus, quoties, inquã, hunc audiui de reconditis atque arduis rebus acutissime atque ingeniosissime disputantem? Quoties vidi summa cũ attentione, si quid ab alijs diceretur, quod ad eruditionem augendã aliquo modo pertineret, audientem, annotantem, & si quid dubitaret, interrogantem, si quid parum scitẽ diceretur, acerrimẽ quidem, sed cũ incredibile tamen comitate atque astantiũ voluptate, refellentem? Nihil hoc loco dicã, quot & quanta in eo sint ingenij suauitates, quã amabiles atque ingenui mores, quã immensa rerũ omniũ modestia. Tantũ enim de singulari eius industria mihi hoc tẽpore dicendũ esse proposui, quã cum in omnibus honestissimis eius actionibus, tum etiam in scriptis elegantissimis maximẽ perspicitur. Quamuis enim cum Bartolis & Baldis assidue sit ei conflictandum: tamen quoties ab eis inducias aliquas impetrare potest, tanto ingenij acumine, tanta elegantia, tantoque artificio, & Latina illa vetere, & Hetrusca hac recentiore lingua versi-

versi-

versibus ludit, ut planè poëtica mella fundere videtur. Quòd si quid accuratè cogit atq; scribit, illud video probari, ut ad veterū scriptorum laudè perueniat. Sed quid pluribus opus est argumentis? An non ipsum, quòd in Academia nostrā admittit tant operè, quòd gemit, maximā eius industriā ostendit? Qui cum sit à patria sua multis ac varijs negocijs distractus, vel nullum ei, vel certè minimum ocium super sit, Sirenibus tamen Academia nostrā longè magis salutaria quam illa quondam fuerint, in quas Vlyssis socios miserisse scribit Homerus, aures patentes admouit, & suauissima iucundissimaq; voce viros omnes inducit, atq; praestantes ita ad se sub Vlyssis nomine continent aduocant. Sed quaeso mihi hoc alacri animo concedite Academicis, ut in hac oratione, quā pro dulcissimo poëtae diuino Poëta corā vobis habeo, liceat poëtarū versibus, & verbis, & figuris, atq; etiā pronuntiatione percurrerè exultare. His igitur verbis Sirenes Academia nostrā cum alios plurimos scientiæ cupidos hominum hunc eximiū virum Ioannem Stibium sub Vlyssis nomine ad sese allexerunt, ut eum longè doctior emendatiorē in poëtam efficiant,

Hom. Od.
lib. 12.
Cicero 5.
de Finib.

O decus Argolicūm, qui puppim flectis Vlysses,
Auribus ut nostros possis agnoscere cantus!
Nā nemo hac vnq̄ est transuectus carula cursu,
Qui prius astitit, vocum dulcedine captus:
Post varijs auido satiatu pectore Musis,
Doctior ad patrias lapsus peruenerit oras.
Quare statim his tam iucundis vocibus allectus,
praecipue scientiæ desiderio, quam illi nostrā Sirenes
poll

pollicentur, qua quidem viro sapientia cupido patria ipsa multò carior esse solet, inflammatus, se totū huic concilio nostro ceterūq; tradidit, & nostris deinceps legibus atq; institutis viuere decreuit. Nunc ad te me conuerto, Ioannes Stibi, vir ornatissime atq; optime, vt id efficiam, quod spectatores in theatro ludis Circensibus efficere solent, cum, vt poëta noster ait:

præcipiti certamine cursum

Corripuere, ruuntq; effusi carcere currus:

Cum spes arrecta iuuenum, exultantiaq; haurit

Corda pauor pulsans. Non enim tardos & negligentes, sed eos, quos longè ceteris promptiores & alacriores ad cursum vident, significatione, plausu, clamore ad victoriā adhortantur: & quò propiùs ad metam accedere conspiciunt, eò vehementiùs acclamationibus suis incendunt. Sic ego te iampridem omnibus neruis & facultatibus optimarum artium studijs deditum, oratione mea ad eam, quam proximè iam accessisti, summae laudis metam cohortabor. Hæc est enim vna via, mihi crede, & laudis, & dignitatis, & honoris: primò, sicuti facis, dies ac noctes magna cum diligentia ingenuis artibus incumbere: deinde cum bonis viris & sapientibus, & benè natura constitutis versari, consuetudinem habere, colloqui, de rebus honestissimis disserere: tum id vnum esse optimum putare, quod erit rectissimum: deniq; omnia fugienda turpitudinis, atque honestatis adipiscendæ gratia conari. Quam viam secuti sunt veteres illi sapientissimi viri Socrates, Plato, Xenocrates, qui Academiam illustrarunt, aliq; penè innumerabiles, qui nomen suum in orbis terræ memori-

Virg. 5.
Aeneid.

mori-

morian sempiternā disseminarunt. In qua cum
hactenus maximos iā progressus feceris; nunc ma-
nibus pedibusque nobiscū tibi elaborandū est, ut ad
summum tandem aliquando verticem euadamus,
vbi, quemadmodū vetus ille Poëta sapientissimè co-
cinit,

Hesiodus
vt citatur
infra in O-
rat. 15.

Planities ignote iacet, tutiq; receptus,

Semper vbi fessa valeant requiescere mentes.

Hanc autē vera felicitatis viā ea ratione facile supe-
rare atque perficere poterimus, si Magorū illud præce-
ptum utilissimū diligentissimè seruauerimus, qui disci-
pulis suis præcipere consueuerant, ut cum iter face-
rent, ne vnquā omnino respicerent: & illud Pythago-
ra, qui quodā in symbolo suo per eandem viā reuertī
prohibet: Voluerunt enim prudentissimi viri nos ad-
monere, ne cum honestatis dignitatisque curricula se-
mel ingressi fuerimus, iterū ad corporis voluptates re-
spiciamus; quæ ita in omni sensu implicata insident,
vt, cum quis ad eas reuertitur, non facile postea diuelli
possit, sed earū desiderio quodammodo contabescat,
verasque illas & sinceras animi voluptates amittat.
Atque hanc quidem rē ingeniosissimi Poëta perquam
lepidam nobis fabula significare voluerunt, cum aiunt,
à Proserpina datā hanc legem & conditionem Or-
pheo fuisse, vt si vellet viuā Eurydicem suam, pro qua
redimenda ad inferos descenderat, secum ad superos
reducere, arduam ascensu viam inuaderet, mortu-
amque adhuc Eurydicem post terga secum traheret,
neque eam prius amplecteretur, aut vllō modo respi-
ceret, quam toto itinere confecto, ex illis infero-
rum

ram tenebris in apertam lucem deuenisset: tunc enim demum fore, vt eius rediuiua complexibus, quantum vellet, frui cōmodissimè posset. At ille moræ impatiens, cum nondum iter inceptum perfecisset, neque omnino è tenebris emerisset,

Restitit; Eurydicenq³ suam iam luce sub ipsa Virg. 4.
Immemor heu, victusq³ animi, respexit ibi omnis Georg.

Effusus labor, atq³ immitis rupta tyranni

Fœdera. Quod ne nobis etiam accidat, Academici, magnopere cauendū est. Ne, dum fugacem & vanam planeq³ mortuam Eurydicen, hoc est, corporis voluptatem, in tenebris mersam, respicere ac persequi studemus; verissimam illam atq³ immortalē, quam ex præclare gestis rebus emanare scimus, animi voluptatem amittamus. Sed nihil est, vt ego quidem existimo, periculi. Iam enim maxima ex parte nubem illam, quæ, vt ait Poëtarum princeps Maro noster,

Mortales hebetat sensus, atq³ humida circum Aeneid. 2.

Caligat, quæ nihil aliud est, quam rerum ignorantia labore atq³ industria nostra dissipimus: & iam quasi è sublimi atq³ excelso loco innumerabilem hominum multitudinem videmus, in tenebricosa nocte constitutam errare, labi, decipi: vt in hoc cœtu nostro nos securi cum Lucretio clamare possimus:

O vanas hominum mentes! ô pectora cœca! Lib. 2.

Qualibus in tenebris vitæ, quantisq³ periculis

Degitur hoc aui quodcunq³ est?

Illos autem, qui disiecta erroris nebula nostram in societatem veniunt, summa cum hilaritate recipere, & ad hanc mentis claritatem atq³ serenitatem erigere debe-

debemus. Quare tu quoq³, Ioannes Sibi, non tantum
omni studio, labore atq³, industria debes ad clariorem
quotidie lucem nobiscum aspirare: sed etiam pro vir-
tutibus tuis alijs opitulari, quos in hac communitate no-
stra vel ingenio, vel doctrina, vel integritate vitæ vide-
bis inferiores esse. Non enim ideo congregamur, ut
nobis ipsis tantum prodesse possimus: sed multò magis,
ut vicissim alter alterius utilitati, atq³, honestati ser-
uiamus. Hac enim ratione benè instituta collegia con-
servantur, augentur, amplificantur, cum omnes in cò-
mune bonum consulunt. Quod te facturum non tan-
tum spero, sed etiam me ipsum Academicis omnibus
pro te sponsorem atq³, vadem offero. Noui enim inge-
nium tuum, noui industriam, noui probitatem. Nil-
lum mihi dubium est, quin te ita gesturus sis, ut nos
omnes maiorem in modum, in ordinem nostrum te re-
ceptum fuisse gaudeamus. Surge igitur, & felici omni-
ne atque auspicio in verba nostra iura: teq³, nostris in-
stitutis ac legibus, quandiu fueris è Collegio no-
stro, promptè pariturum sanctè re-
ligiosèq³, confirma.